

Skolan är inte Mickeys (Logi Tulinius) starka sida. Här under en kaosartad lektion med Anna Lax, Tord Lundgren, Camilla Eriksson, Camilla Weidman och Åke Arvidsson. Fotograf: Lia Jacobi

Blodsbröder - ett drama som vibrerar av känslor

Recension Sundsvalls Teater Willy Russell: Blodsbröder Regi: Markus Virta Scenografi och kostym: Lotta Nilsson Kapellmästare: Örjan Lidén På scenen: Anita Nyman, Gisela Nilsson, Helena Svartling, Logi Tulinius, Daniel Adolfsson, Camilla Eriksson, Åke Arvidsson, Jens Lindvall m fl

Först verkar det vara en god idé. Att den fattiga Mrs Johnstone, inför hot om omhändertagande av en av hennes väntade tvillingar, i stället lämnar honom till sin rika men barnlösa arbetsgivare, Mrs Lyons. Här får pojken ett gott hem och hon får se honom växa upp.

Men Teater Västernorrlands och Marcus Virtas uppsättning av Blodsbröder visar vad som händer när lögnen får fäste i våra liv: hur den likt ett ogräs kväver och förgiftar allt som är vackert och gott, hur den alstrar svek och lidande och katastrof. Från första stund sugs man in i det starka, av känslor vibrerande skeendet.

Ändå är detta långt ifrån en dyster historia; snarare är det värmen, intensiteten och kärleken som glöder ut ur varje genomarbetad scen. Vänskapen mellan de två mödrarna till samma barn, som dessvärre byts i hat allt eftersom Mrs Lyons (Gisela Nilsson) psykiskt fräts ner av skuld och rädsla för avslöjandet som ska ta sonen ifrån henne. Den bultande kraften i barnens lek, den studsande Johnstoneklanens våldsamma energi, tonåringarnas fnitter och flams, det försiktiga närmandet mellan Mrs Johnstone och Eddie när hon väl vågar se på honom - och inte minst bandet mellan de två pojkarna som dras till varandra med magnetisk kraft trots alla försök att hålla dem isär. Mickeys hisnande fysiska uttryck, en prestation av Logi Tulinius; Eddies stramare kroppsspråk,

sympatiskt gestaltat av Daniel Adolfsson. De tre amatörskådespelarna Tord Lundgren, Anna Lax och Camilla Weidman skarvar helt sömlöst in alla sina småroller och bidrar stort till det höga tempot och livfullheten.

Klasskillnaderna finns mer som en bakgrund än som ett bearbetat spår, med Lotta Nilssons vackert slitna scenografi som ett tydligt uttryck. Visst är det klasskillnaden som tvingar Mrs Johnstone att lämna bort sitt barn och som får Mickey att förlora sin självkänsla, men i helhet bärs pjäsen av den starka relationsberättelsen.

Udda är Anita Nymans berättare, en hemlös kvinna, platsens ande. Hennes rimmade tal och ständiga, omärkliga närvaro antyder ett tidsglapp – ett minne, som stöds av scenografins före detta-intryck. Mot slutet antyds att hon är en av huvudpersonerna, vars liv påverkats så att hon inte kunnat släppa taget.

Musiken är inte av det virke som skapar hits. Men den sjungs och spelas väl och underbygger dramatiken – sång talar ju alltid direkt till hjärtat. Med riktiga instrument i stället för syntar faller musiken in i uppsättningens starka äkthet och gedigenhet. Synd bara att musikerna inte syns: levande musiker bör man skryta med.

Visst kan man undra över hur det kan växa tung kriminalitet ur ett hem som leds av en så varm, klok och kärleksfull kvinna som Helena Svartlings Mrs Johnstone. Och fast arbetslöshet, kriminalitet och tabletter bryter ner Mickeys självbild undrar man hur hans sårade stolthet kan vara starkare än bandet till Eddie? Skulle inte Eddies vänskap räcka för att göra honom värdig att ta emot den hjälp han så väl behöver?

Men det är detaljer. För mig är första akten, med fru Johnstones känslor för det barn hon skiljs från och fru Lyons desperation, starkast. Men Markus Virta har iscensatt två välgjorda, ambitiösa akter med så många trådar att det räcker för flera pjäser. Där känslostyrkan strålar från varje insats och där alla tycks ha ingått en tyst överenskommelse att ge publiken en emotionell dusch som bräcker det mesta.

Känsliga personer varnas. Inte för att se denna musikal, utan för att missa den.

Susanne Holmlund
060-197278
susanne.holmlund@st.nu